

Det, der bestaar

Peters første Brev.

Overstuenende Tilbageblik.

Sidt naade vi igennem Apostelen Peters første Brev. Denne Gang skal vi forsøge at give et overstuenende Tilbageblik paa det hele Brev, hvad alle de Læsere, der har fulgt med i disse Betragtninger eller Vibelæsninger, rimeligvis vil sætte Pris paa.

For min personlige Del som Redaktør kan jeg sige ikke blot, at Udarbejdelsen af disse Betragtninger har været en af mine kæreste Beskæftigelser, men tillige, at dette Apostelskrift ved Gennemarbejdelsen af det er blevet større og helligere for mig, end det før var.

Indholdet af Peters første Brev er helt igennem praktisk. Det handler med Livet, med Kristendommen, som det leves under de virkelige Aars, hvorunder de kristne er faldne i en frydlig Verden.

Apostelen ser baade Kristendommens Værdi og de Farer, der truer det, men han paa ogfaa et klart Blik for Aaldren, hvorfra Livet kan hente Fornøjelse og Kraft, saa det kan fortæres og udvilles sundt og naa en herlig Ende.

Brevet begynder med en Indledning, Kap. 1, 1—12. Først en Hilsen, hvori Apostelen fremhæver Guds Udvalgelse af dem, han skriver til (Kap. 1, 1—2). Saa priser Apostelen Gud for, at han har givet dem til at være Guds Børn og Arvinger til en saa herlig Arv i Himlen, at den langt opvejer, hvad de en kort Stund maatte komme til at lide, en Frelse, hvorom Profeterne har gransket, og i hvilken Engle deltog og som ender med en herlig Ende.

Saa begynder Apostelen sine Formaninger. Først lægger vi Mærke til en Række mere almindelige Formaninger (Kap. 1, 13—2, 10).

Formaninger forudsætter overhovedet, at man har med personligt Liv med Udviklingsmuligheder at gøre. Og disse Muligheder har Apostelen læst i den levende Verden. Derfor passer Apostelens Formaninger ogsaa for alle genfødte Menneſker.

Men en anden Ting, som Formaninger forudsætter, maa ogsaa nævnes. De forudsætter usfuldkomne strøbelige Guds Børn, der frittes af baade Afd og Blod, Verden og Døvelsen. Ellers var Formaning overflødig.

Kap. 1, 13—16 formannes der fortrinnsvis til Hellighed: „Efter den hellige, som kaldte eder, skulle ogsaa I vorde hellige i al eders Bandle.“

1, 17—21 fremhæves Gudsfrøgt og Tro og Haab til Gud: „Derfor I paaalide ham som Fader, der dommer uden Persons Ansæelse... da vandrer i Frygt eders Udlandighedens Tid.“ „Saa at eders Tro ogsaa er Haab til Gud.“

1, 22—25 er det Broder- eller Søstende-Kærligheden, Begæren lægges paa: „Lutter eders Sjæle i Lydigbed imod Sandheden til ufrømtet Broderkærlighed, og efter hverandre inderligt af Hjertet.“

Kap. 2, 1—10 lægger Apostelen i sin Formaning Bægt paa aandelig Vækst og Opbyggelse: „Siger som nyfødte Børn efter Ordets uforfælskede Mælk, for at I kunne drikke af den rene Mellem.“ „Og lader eder selv som levende Stene opbygges som et aandeligt Hus, til et helligt Præstefab, til at frembære aandelige Offer, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus.“

Saa har vi et længere Afsnit. Kap. 2, 11—16. Det er ogsaa Formaninger, men da disse, som gives ud fra Synspunktet af de kristnes eller den kristne Menighedens Stilling i Verden.

2, 11—12 formannes de kristne til at afholde sig fra Afdsløfter og føre en god Bandle iblandt Bednignerne, at disse paa Grund af de gode Gerninger, de fer, maa prise Gud paa Besøgens Dag.

2, 13—17 formannes Apostelen til Underdanighed i Forhold til al lovlig Vrigbed, „al menneſkelig Ordning, for Herrens Skuld, være sig Konge som den højeste, eller

Landskøvdinger som dem, der sendes af ham.“ 2, 18—25 formannes troende Trælle eller Tjenere til at underordne sig deres Herre, ikke alene de gode og milde men ogsaa de urimelige. Denne Formaning styrkes ved Henvisning til Kristi Taalmodighed under Lidelser.

Kap. 3, 1—7 retter Apostelen en særlig Formaning til troende Egteskifte om deres Forhold til hinanden, først B. 1—6 til Hustruen om hendes Forhold til sin Mand og dernæst B. 7 til Egtemanden om hans Forhold til sin Hustru.

3, 8—17 indeholder flere mere almindelige Formaninger: Til Broderkærlighed, Barmhjertighed, til at holde sin Tunge fra ondt og sine Læber fra at tale Svig, til at søge og jage efter Fred, til hellere at lide end gøre ondt.

3, 18—22 egentlig en Begrundelse til det foregaaende, en Henvisning til, at Kristus led en Gang for Syndere, en retfærdig for uretfærdige, hvad der fik et herligt Udfald, hvorfra vi ogsaa gerne skulde lide i sikkert Haab om at blive oplyst med Kristus.

4, 1—6 ligesom opsummerer Apostelen sine Formaninger og lægger sine Læsere paa Sinde at væbne sig med det Sind, Kristus viste, da han led i Afdet, saa de ikke fremdeles lever efter Afdets Lyster men efter Guds Villie, seende hen til Regnskabdagen.

Endnu en Række Formaninger Kap. 4, 7—5, 11. Det er fortrinnsvis Formaninger i Forhold til Menighedslivet.

4, 7—11: Med Henvisning til alle Tings Ende formannes her til Nærvaagenhed og Vn, inderlig Kærlighed, Gæstfrihed, Venntelise af Naadegaverne, efter som Gud giver enhver Styrke dertil, saa Gud maa æres i alle Ting ved Jesus Kristus.

4, 12—19: Læsere maa ikke forundre sig over den Tid, der brænder iblandt dem til Prøvelse, men de skal glæde sig over at have Del i Kristi Lidelse. Ingen maa lide som Ugeringsmand, men de skal anbefale Gud deres Sjæle, naar de gør det gode.

Kap. 5, 1—4 formannes Apostelen særlig de Aldre eller Præsterne til at vogte den dem betroede Guds Skjod, ikke tungne eller med Hæstfæge, men som Mønstre for Skjorten.

5, 5—11 formannes de unge til at underordne sig de ældre, alle til Dygdighed, til at være ædru og itaa Døvelsen imod. Her henvises itaa til, at Kristus, der kaldte dem til Helligbed efter en kort Tids Lidelse, selv i det hele taget vil hjælpe og styrke dem til Enden.

Saa følger selve Slutningen, som vi mulig har gennemaaget, og hvor vi særlig henlede Opmærksomheden paa, at Apostelen forfætter sine Læsere om, at det er Guds sande Naade, hvori de staaar.

Ikke sandt, Læser, det er et herligt, praktisk Brev.

Bidenskiolen.

Hvis er Skylden? og hvorledes fjernes den?

(Holdt, med Indtagelse af nogle smaa Tilføjelser, ved Frederiksborg paa Dekorationsdagen.)

Nogle af de skriftlige og muntlige begærede et Tegns af Jesus. Men han svarede og sagde til dem: „En ond og utro Slægt forlanger Tegns, men der skal intet Tegns gives den uden Profeten Jonas' Tegns. Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Hvaldyrets Bug, saaledes skal Menneſkesønnen være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skuld. Mand fra Ninive skulle opstaa ved Dømmen sammen med den Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas' Prædiken; og se, her er mere end Jonas. Sydens Dronning skal oprejses ved Dømmen sammen med den Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Bidom; og se, her er mere end Salomo.“ (Mat. 12, 38—43). Hermed har Jesus stadfæstet Begivenheden med Jonas paa Hævet.

Der er dem, som mener, at det gamle Testamente er faare lidet

troværdigt. Men det staaar for mig, at hvis vi forfætter det gamle Testamente, saa maa vi ogsaa forfætte Jesus, og hvad han har sagt. Men det kan ingen forstaa Mand, der med Egetante studerer Jesu Liv; thi han finder, at Jesus med sit Liv har bevist, at hans Ord er til at stole paa. Her i dette Aar forudsigter han den vigtigste Del af hans Liv, nemlig hans Død og Opstandelse. Ingen troede den Gang, at det vilde ske, end ikke hans nærmeste Venner; men den Tid kom, at hans Ord gik i Opfyldelse, og de fik Troen i Hænde. Og enhver forstaa Mand, der studerer med Egetante Bidenskiolen desangaaende, maa indrømme, at Jesus er både Død og opstaaende. Og indrømmer man det, maa man ogsaa indrømme, hvad Profeten Esai har sagt om ham, naar han siger: „Han gjorde ikke Synd, ikke heller blev der funden Svig i hans Mund.“

Og deraf følger, at man ogsaa maa indrømme, at Veretningen om Jonas i den Bog, der bærer hans Navn, er troværdig og værd at modtage. Det vil derfor ikke være spildt Arbejde at betragte hans Liv og Virksomhed noget næjere. Jeg tror, der er en Del at lære, som kan være til Nytte for os i denne Tid, da den store Verdenskrig staaar paa. Jeg tror, vi deraf kan faa Klarbed over, baade hvis Skylden er, og hvorledes den fjernes.

I.

Hvis er Skylden?

Der er nok en Del, som mener, at Kæjser Wilhelm og de toffe Junkere bærer den væsentlige Skyld om ikke hele Skylden. Og det er nok rigtigt fra en vis Side set. Haade de raadet til Fred, da Krigen var ved at bryde ud, — i Stedet for at tilstaa til Krig og erklære Herrens Riger Krig, — havde deres Ord sikkert vejet meget i Bagtaksalen, og Krigen havde været afværgt. Ja, ja synes det.

Men fra en anden Side set kan det være, at mange andre har Del i Skylden. Jeg tror, at jeg og du er med blandt dem. Jeg talte en Gang med en Kæjser, en ung Kæjser og han nævnte, at i Rusland og Tyrkig levede Folk et grusomt, lavt og umoralistisk Liv, og der vist ingen Skam over det. Her troede, at Krigen var en Straf over dem for deres mange Synder. Og den Slutning var sikkert ikke fejl. Bibelen lærer os klart, at Folkelagene Synder optænder Guds Bredde, og at han bruger Krig og lignende ødelæggende Ting til Straf over dem. Og det er ikke blot i Tyrkland og Tyrkig, at der begaer Synder, der optænder Guds Bredde. Synder er med det altsæende Læ, vilde vi forbanes over, hvad der begaer hemmeligt og aabenbart i alle Lande. Jeg er sikker paa, at alle Menneſker har mere eller mindre Skyld i den store ødelæggende Krig.

Jeg tror, at Præsterne staaar først paa Listen. Da Jonas skædede til Dares paa et Skib, staaar der, at „Herren kaldede et stort Vejr paa Hævet, og Skibet lod til at skulle henderbrydes.“ Skjollene var da ogsaa klare over, at det ikke var tilfældigt, men at nogen var om Bord, for hvis Skyld denne Ulfte hændtes dem. Men ingen tiltænkte Profeten Jonas Skylden, og han havde da heller ingen Skyldfølelse; thi han laa i nederte Skibsrum og sov haardt. Men de fik ham da vækket op, „og de kaldte Lod, og Lodden faldt paa Jonas.“ Han var da ogsaa ærlig nok til at bekende Sandheden, idet han sagde: „Denne store Storm er over eder for min Skyld.“ Og det viste sig, at han var Manden; thi da „de tog Jonas, saaledes skal Menneſkesønnen være vækket op, og de kaldte Lod, og Lodden faldt paa Jonas.“ Han var da ogsaa ærlig nok til at bekende Sandheden, idet han sagde: „Denne store Storm er over eder for min Skyld.“ Og det viste sig, at han var Manden; thi da „de tog Jonas, saaledes skal Menneſkesønnen være vækket op, og de kaldte Lod, og Lodden faldt paa Jonas.“ Han var da ogsaa ærlig nok til at bekende Sandheden, idet han sagde: „Denne store Storm er over eder for min Skyld.“ Og det viste sig, at han var Manden; thi da „de tog Jonas, saaledes skal Menneſkesønnen være vækket op, og de kaldte Lod, og Lodden faldt paa Jonas.“

driver hun Hor.“ Mark. 10, 11, 12. En Præst bør ikke være i Tvivl om, hvad Jesus mener; men naar Præsten stiller sig som nævnt, er det ikke saa svært, at almindelige Folk ikke kan tænke, at det er Horer at leve i Egteskab med en frafitt. Derfor har Præsten den største Skyld.

Og tænk paa de Præster, der gaar med til Svir, Dans og Skueſpil, endog af tvivlsom Art og sammen med Publikum jubler og klapper i Hænder for saadant Skram. Er det da saa underligt, at den store Skuld ikke kan forstaa, at det er misbageligt for Gud?

Og tænk paa de Præster, der staaar og forvænger Guds Ord til et dødt Menneſkeord og priser dem salige, der har levet et gudforladt Liv og aldrig kommer til sand Omvendelse. Er det da saa svært, at Folk vender Gud og hans Ord ryggen og leber et Liv for Verden? Nej, vær sikker paa, at Præsterne har stor Skyld i Krigens Ulfte, men mange af dem lever haardt.

Endvidere har Vrigbeden stor Skyld. Tænk paa, hvad den giver. Tillæbelse til, at der bedrives i By og Land. For nogen Tid siden holdt nogle forslojne Løjer i meget tvivlsomme Dragter Skueſpil her i Minder. Efter Skueſpillet dansede mange (75 blev der sagt) unge Mænd med dem. Jeg gruede i min Sjæl ved Tanken om, at saadant Uvæsen kunde gaa indgang i. Og nu, da Landet er i saa stor Sorg, Jeg frugtede for, at det var den høide Slavehandel, der kom til os i den Skuffelse; thi der blev sagt, at to af vore unge Bæjere blev bortført af dem. Har dog siden hørt, at det ikke loffedes. Jeg gik til to af vore Præster og talte med dem om Sagen. De lovede at gaa til Borgmesteren at paa nærmere Oplysning desangaaende og bede ham om at befri os fra saadant ugudeligt Væsen i Fremtiden. Sandelig, Venner, hvis Vrigbeden aabner Dørene for alt muligt Døvelsfab, saa maa det lidet, at Præsterne taler derimod. Derfor har Vrigbeden stor Skyld i Straffen, der rammer os fra Gud.

I tre Aar og 6 Maaneder var der stor Hungersnød i gamle Israel. Der kom hverken Regn eller Dag, og da Kong Akab saa Profeten Elias, spurgte han ham: „Er det dig, som forstyrer Israel?“ Elias svarede: „Jeg har forstyrret Israel, men du og din Faders Hus, idet I forlode Herrens Bud og du vandrede efter Baalernes.“ Og vi kan være sikre paa, at Kongen og hans formænd i Ninive havde stor Skyld i, at Dømmen fra Gud svævede over vore Vrigbeden er „Guds Tjener“; men mon den er sig sit Ansvar bevidst?

Fremdeles har Foreldrene megen Skyld. Jeg tror ikke paa at flyde Skylden paa Børnene, naar den er beboftet med Ufrugt; men jeg tror heller ikke paa, at give Børnene hele Skylden for, at de lever i Ulydigbed og Uartighed. Jeg tror, at Foreldrene bærer den største Skyld. Det har min Erfaring i Skolegængerne lært mig. I tre Sommerer holdt jeg Religionsſkole i vor danske lutherſke Menighed i Høstøst, Wis. Børnene var ikke saa gode, som de burde være, og jeg prøvede at rette paa dem, som jeg bedst kunde. Nogle lod jeg sidde efter, deriblandt en stor Dreng, fordi han ikke lærte sin Lektie. Jeg besøgte Foreldrene, og da vi kom til at tale om det, sagde Faderen, medens Drengen hørte paa det: „Det er all right, du maa godt holde ham til Midnat. Han og han skal lære sin Lektie.“ Andre holdt Spektakler i Skolen, og der vandte Strøg. Og det hjalp. Men en Dag gav jeg en Dreng en Dreftigen, som han ikke havde fortjent. En anden Dreng var den skuldige. Jeg gik til Moderen og bekendte, at jeg havde gjort Uret mod hendes Søn. Men Moderen sagde, at det skulde jeg ikke bryde mig om. Han havde nok fortjent den Luffing mange Gange før. Det havde han nu ogsaa; men hvor let kunde han ikke ødelagt Drengen. Nu, vi holdt Skole, og vi fik det snart bedre sammen. Børnene fik lært noget. Vi havde Effamen hvert Aar, og Menighedens hentes at være tilfreds med Resultatet. Og siden jeg er bleven Præst, har jeg ofte ønsket at have

saadan Religionsſkole i mine Præstier vilde følge ham i denne Døvelsen. Det vilde da være en let Sag at forberede Børnene til Konfirmationen. Men jeg skal ikke have vren. Havde jeg ikke haft Foreldre til at staa mig bi, havde Arbejdet været forgæves.

I samme Sommerer holdt jeg ogsaa Skole i en norsk Menighed i Keenah, og der havde jeg en Dreng, som gjorde sin Skuld for at forstyrre de andre Børn. Jeg satte ham ofte i Stammerogten. Og en Dag, en fremmed Kone var til Stede, som han hjem og sagde til sin Moder: „I Dag har Jesus sat mig i Stammerogten igen.“

Dertil svarede hun: „Hvis Jesus ikke har andet til dig at bestille end at staa i Stammerogten, saa maa du hellere blive hjemme.“ Nu var Drengen slog nok til at forstaa, at det gjaldt bare om at holde dygtig Spetakler i Skolen, saa vilde han snart blive fri. Det gjorde han ogsaa, og selvfølgelig, Resultatet blev, som han havde regnet. Moderen tog ham ud af Skolen, og han fik Frihed til at løbe paa Gaden og lære flere Gæstgæstere. Jo, Venner, naar Foreldrene holder med Børnene i deres Dndsfab, saa bærer de Skylden.

Men der er jo end ogsaa Foreldre, der ved deres Eksempel lærer Børnene at handle, lyve, spotte det hellige og mange andre grove Synder. Er det saa svært, om Guds Bævn rammer dem med Tiden? Nu der ikke at vente, at de vilde komme til at høste, hvad de har faaet?

Endelig bærer hele Folket Skylden. Vor Herre Jesus talte klart til Folket om Guds Villie med det, at det ikke loffedes. Jeg gik til to af vore Præster og talte med dem om Sagen. De lovede at gaa til Borgmesteren at paa nærmere Oplysning desangaaende og bede ham om at befri os fra saadant ugudeligt Væsen i Fremtiden. Sandelig, Venner, hvis Vrigbeden aabner Dørene for alt muligt Døvelsfab, saa maa det lidet, at Præsterne taler derimod. Derfor har Vrigbeden stor Skyld i Straffen, der rammer os fra Gud.

II.

Men hvorledes fjernes Krigen?

Der er nok dem, der mener, at naar Amerika rigtig bliver forberedt og staaar Tag i Krigen med fuld Kraft, saa skal Tjenden snart blive omte og en varig Fred blive oprettet. Men jeg er nu bange for, at derkom vi holder Afd for vor Arm, saa vil det store Ulfte, Krigen, der bevæger sig over det store Høstøst, opløse hver eneste Sjæl iblandt os og holde os i en meget længere Tid end tre Dage og tre Nætter. Gabet kan let blive saa stort, at den kan opløse enhver af os. Tænk, om den kom i Form af Revolution! Hvem undgaar da dens Kvaler? David havde mere Erfaring i Krig, end de fleste af os; men han befænder: „Jeg forlader mig ikke paa min Hænt, og mit Sværd kan ikke frelse mig.“ (Ps. 44, 7.) Og det skal vi ogsaa nok komme til at bekende, vi gaar frem i Tillid til egen Magt og Styrke.

Nej, jeg tror ikke der er nogen bedre og sikrere Fremgangsmaade end den, Mændene i Ninive brugte, nemlig gøre Bud for Gud og omvende os fra vore onde Bejse. Og det er jo ogsaa, hvad vor Lands Præsident tilfunder os til at gøre; og jeg kan af hele mit Hjerte understøtte den Tilfunder. Og maa det Præsterne gaa foran her. Profeten Jonas gjorde Bud og Vn til Herren sin Gud fra Fiffens Liv; og Herren forbarmede sig over ham og bed Vn iken at udby ham paa det større Land. Derpaa gik Jonas Herrens Guds Bejse og udraabte for Staden Ninive den Prædiken, som Herren

paaalagde ham. Og gid alle Præstier vilde følge ham i denne Døvelsen. Lad os vaagne op fra Slumren, angre vor Synd for Gud og bede ham om Naade og Tilgivelse og saa holde den Prædiken, som stemmer med Guds Ord, saa Folket dog kan faa en klar Fortaalelse af, hvad det skal gøre for at fly fra den kommende Bredde. Hvis ikke vi gør det, er jeg bange for, at vore Menigheder skal opstaa ved Dømmen sammen med os og fordømme os, og vi vil ikke have det, hvormed vi kan retfærdiggøre os selv.

Men skal Verdenskrigen fjernes, er det ikke nok, at Præsterne ydmyger sig under Guds vældige Naad, nej, det maa ogsaa Vrigbeden og Foreldrene ja det gamle Folk.

Det er hvad alle gjorde i Ninive. Her, hvad der staaar: „Da troede Mændene i Ninive paa Gud, og de udraabte en Faste, og skæbte sig i Sæf, haade store og smaa iblandt dem. Der Ordet kom for Kongen af Ninive, da stod han op fra sin Trone og aflagde sin herlige Skappe, og bedækkede sig med Sæf og sad i Afte. Og han lod udraabe og sige i Ninive paa Kongens og hans Stormænds Befaling som følger: „Hverken Menneſker eller Dyr, hverken Ulfse eller Faar maa smage noget, de maa ikke græse og ikke drikke Vand. Men de skulde bedækkes med Sæf baade Menneſker og Dyr, og raabe fort til Gud; og de skulde omvende sig, hver fra sine onde Bejse og fra den Uret, som hænger ved deres Hænder. Høved? Gud kunde vende om og angre det, og vende om fra sin brændende Bredde, at vi ikke for-gaa.“ Alle gjorde Bud for Gud, og det maa ogsaa vi, om Krigens Ulfte skal fjernes.

Men Voden skal ikke blot være en Formsig, men en Hjertefag, i Sandhed og i Dyrktighed. Jeg har før sagt, at naar det gælder om at blive iført med Kraft fra det høje, saa nytter det ikke at komme med Foreftillinger for Gud, og det gælder ogsaa i denne Døvelsen. Det nytter ikke, at vi kommer sammen i Dag og hænger med Hovedet, folder Hænderne og fremstiger nogle Bøjner, naar Hjertet ikke angre Synder og begærrer Naade. Ja, jeg vil endog sige, at hvis ikke Voden er en Hjertefag, saa er vor Vn Spot over den levende Gud, hvorefter vi optænder hans Bredde mere end før.

Gud er saa selv den, der ser paa Hjertet, og kender, hvad der rører sig derinde; men det skal kendes i de kommende Dage, om der var Sandhed i Voden i Dag, eller det var bare en Formsig. Det skal kendes derpaa, at vi omvender os hver fra sine onde Bejse og fra den Uret, som hænger ved vore Hænder. Det var dertil det som med Folket i Ninive. Ja, Venner, dertil maa det ogsaa komme med os, om det skal nytte noget. Men nu skal vi saa se, om der fter nogen Forandring, eller det bliver som før, og om det ender paa, at Mændene fra Ninive skal opstaa i Dømmen sammen med os og fordømme os. Maaatte vi dog som dem der Herren og hans Ord og i Sandhed omvende os hver fra sine onde Bejse.

Og fter det, Venner, da er jeg sikker paa, at Gud vil forbarme sig over os og fjerne Krigens Rædsler. Her, hvad der staaar med Hensyn til Ninive: „Og Gud saa deres Gerninger, at de omvendte sig fra deres onde Bejse, og Gud angrede det ondt, som han havde talt om at ville gøre dem, og han gjorde det ikke.“ Her vi som de, vil Gud ogsaa handle med os som med dem, og give os Sejr over vore Tjender; ja selv om de allieredes Konge, Sankerib, som til Jerusalems med en stor Hær. Han brugte store Ord: „Ro ikke, at Gud kan frefse eder, thi Bednignerens Guder har ikke kunnet frefse deres Land mod Kongen af Ulfrien.“ Men Kong Ezeſias gif ind i Herrens Hus, og bredte Vredene ud for Herrens Ansigt og bad ham inderlig om Frelse, og Herren hørte hans Vn. Herrens Engel ihjelslog paa een Nat 185,000 af Tjendens Mænd, og Sankerib refte hjem til Ninive med Stam, og medens han tilfald i sin Guds Hus,